

AZ UTOLSÓ CSATLAKOZÁS

Nem tudtam hazamenni.
Túl sokáig voltam E.-vel, és már nem értem el
az utolsó csatlakozást, kénytelen voltam Pesten maradni.
A.-t felhívni szóba sem jöhetett,
ugyan mondta, hogy bármikor kiségit egy kanapéval,
de mivel tudtam, milyen fárasztó napja lesz,
azok a menetrendszerű, pontos, hajnali ébresztők,
nem akartam fél kettő után zavarni.
Így maradt a virrasztás, a céltalan utazás,
a megállótól megállóig tartó buszozás bármerre,
gondoltam, amíg berregve zúg
alattam a gép, kitalálom,
hova üljek be átvészalni az éjszakát.
Végül a belvárosban kötöttem ki. Blaha, Astoria.
És mivel minden előrejelzés ellenére
hideg vízű folyóként csípte a bőrömet az este,
a buszról leszállva, az első utcán rögtön balra fordultam el.
Végigmentem az alig pár házból álló, szűk folyosón,
majd, ahol véget ért az útszakasz, és elfordult a forgalom,
egy apró kocsmát találtam, megálltam
az épület előtt dohányzó fiatalok és fekete hangú részegek között.
Tudtam, hogy hiába keresnék tovább,
úgyse lenne jobb ajánlata az estének.

A csapos barátságosan fogadott,
azt mondta, hogy megismer,
majd egy határozott mozdulattal elém tette
az üveges ászokat, és magabiztosan mosolyogva
megkérdezte, hogy nem kérek-e mellé egy eszpresszót.
Meglepődtem, de nem szóltam semmit,
csak egy nyugodt sarkot akartam,
ahol magamhoz térhetek, vagy kedvemre elbambulhatok.

A többi vendég arcát néztem, ráncaik folyóit,
ahogy mosolyogtak, ásítottak,
és direkt nem vettem elő,
bármennyire is szerettem volna, a telefonomat,
nem akartam tudni, hogy mennyi az idő.
E.-re gondoltam, akinek azt hazudtam, hogy Pesten lakom,
pedig nem volt munkám, és elképzelni se tudtam,
hova fogok visszaköltözni. És nem beszéltem
a pályaudvarról kiguruló utolsó vonatok zajáról,
ahogy a kalauz int, és az ablakon át
látom, amint a centrum barackszínű fényei
elkezdenek távolodni, és utána
csak a sötétség hadarja ürességét, gyorsuló ütemben,
és végül megérkezem oda,
ahol nem történik semmi, és elfogy a levegő,
csak a falusi szellemházak
deszkakerítésének recsegését,
távoli, határsértő kutyák
ugatásának visszhangját hallom.

Most kell kiélveznem az éjszakát,
ha már itt vagyok, ez dolgozott bennem,
és azon gondolkodtam, hogy mit
kéne kitalálnom, amivel több leszek valakinél,
aki épp aludni készülődik.
És a dologtalan részlehlás során,
mert már untattak a részegek,
köröket és különféle firkákat kezdtek el
rajzolni az ujjaim, koszos körmeim
ütemtelenül doboltak az asztallapon,
miközben a deszka felhasadt, szálkás részeit néztem.
És egy kis idő elteltével,
mivel semmi se jutott az eszembe,
mindennél jobban akartam
egy szál cigarettát, de nem az előregyártott ízére,
hanem a tekertre, a játékosan szétszálazóra volt szükségem,
ami után nem kíván másikat a tüdő.

És, mint akit kéjsóvár áramütés mozgat,
bizakodva léptem ki az utcára, az alkalmi sötétbe.
Olyan volt az éjszaka, mint az apró fénypontokkal etetett
tengerfenék, az emberek vánszorogtak,
mégis diadalmasan égett kezükben a cigarettájuk,
akár a csillagszóró. És amikor gyanútlanul
odaléptem az egyik fényszigethez,
felismertem egy arcot,
egy lányt a középiskolából, akire emlékeztem.
De a szívességet ellensúlyozandó,
nem igazán tudtam vele miről beszélgetni.
Pláne arról nem, aki miatt itt ragadtam,
akiért elhiszem, hogy
a tam-tam dobok ütemére épülő gépipar a központ,
és betonkeverők dolgoznak
nappal a gyomromban, és mellkasomon
ezernyi téglá hullámszik ismét. Csak
a hidak ívét, barátaim felhúzott szemöldökét
kell elfelejtenem.

És leültem
az alacsony szóke lánnyal
egy betonpadkára, miközben beszélt,
elfogytak körülöttünk az emberek.
A délről érkező, jókedélyű lányokat
újra elnyelték turistaszákjaik, a rokkant
patkányosember felkapaszkodott szőrös hátságára,
és visszament a Blahára, kéregetni,
a csapos hangja száraz, kimért és sűrke lett,
már egyáltalán nem emlékezett rám,
egyetlen óhaja volt csupán, hogy végre bezárjon.
És végül a szóke is elhalkult,
fészkelődni kezdett,
az ölembe kérte magát,
én persze tudtam, hogy mi
következik ebből.
E. volt akkor a rideg éjszaka, amin
más is osztozik, tudtam, hogy csak talány,

a fénytörés miatt olyan, mintha
részesülnék belőle, hiszen nem ígért semmit,
csak annyit, hogy találkozunk,
E. volt a központ, amit lakóházak sárga fénye dédelget,
de amint utánajárok, benézek ablakain,
tücsökciripelés csak, hogy élnek, lélegeznek
benn. A lány megcsókolt,
én visszacsókoltam,
majd felkerekedtünk, szűk
utcák hosszú folyosóin mentünk,
már nem is tudom, merre.